

Inspraak Gerben Klinkenberg  
Woensdag 7 april; 11:50 uur

Tilburg.

Een plaats waaraan je direct denkt voor een stadsbezoek toch? Ooit had Tilburg een mooi stadshart. Toen kwam, ergens in de 60-er jaren, Kees de Sloper. Google hem eens. Kees wilde moderniseren en revitaliseren en toekomstbestendig maken, voordat die woorden bestonden. Het mooie stadshart van Tilburg werd vakkundig gesloopt. Een historische vergissing. Geen hart meer. En Kees de sloper kennen ze daar nog steeds. Toeristen, die bezoeken het centrum niet meer...

Wij hebben nu Bas en Said. Kent Rotterdam over 40 jaar Bas de Bulldozer en Said de sloper nog. Of niet? Geschiedenis en historie kan je maar één keer vernietigen. Het komt dan nooit meer terug.

Wat zit er achter de verkoop van een recreatieoord?

De gebruikelijke mooi verzonnen woorden.

Moderniseren

Revitaliseren

Vierseizoenenbadplaats

Exploitatietekort

Stakeholders

Participatieproces

Veel argumenten van uit de wethouders zijn als volgt opgebouwd: we roepen een mooi klinkend woord, we kijken eens hoe het valt en roepen het nog een paar keer om het belangrijk te maken. Komt er veel weerstand...dan is het 'maar' een woordje'...waar niet zoveel nadruk op gelegd moet worden.

Maar als je goed luistert en leest blijft er uiteindelijk, naast het geschatte exploitatietekort, waar al door andere sprekers over gesproken wordt maar één argument echt overeind: 'We kunnen het verkopen dus we gaan het verkopen.' Dit lijkt op het handelen van de Tilburgse zonnekoning Kees. Ik kan het slopen, dus ik ga het slopen...

Ik heb veel gemaild met team verkoop. De reacties waren zelden inhoudelijk. Het meest duidelijke antwoord was 'Het is goed om de feiten te benoemen. De ambtelijke besluitvorming loopt soms zoals deze loopt'."

Nou, dat is duidelijk. En helder. Toch? Ik heb daarop een lange mail gestuurd met daarin feiten en vragen. Het mailverkeer viel direct stil. Er werd nog verwezen naar de inspraakavond van 14 december, waar al mijn vragen beantwoord zouden gaan worden. De inspraakavond bleek een participatiemonoloog te zijn. Twee wethouders en hun mantra's. De kracht van herhaling. Misschien toch die hoop, dat het ooit argumenten zullen gaan worden?

In de commissievergadering van 18 feb jongstleden zegt Kasmi letterlijk: 'Er hebben heel veel participatietrajecten plaatsgevonden'. Bedoelt Kasmi die participatiemonoloog van 14 december? Verder kan niemand van de 1100 bewoners zich een participatietraject herinneren namelijk.

Ik ben erg blij dat u als commissie nu wel gelegenheid geeft tot inspraak, tot participatie. Iets wat tot nu toe een beetje vergeten is door de wethouders en team verkoop.

Waar is het toch misgegaan, zoals Pieter Omtzigt het zo mooi heeft benoemd, met 'macht en tegenmacht'? Ambtelijke en bestuurlijke processen gaan hun eigen gang. Er komt een trein op stoom, die gaat harder en harder rijden. Hier en daar raast de trein een stationnetje voorbij. Daar staan de enige echte stakeholders, de bewoners, de belanghebbenden, het personeel, te zwaaien met een briefje, hun inspraakmoment. De trein dendert door. De briefjes dwarrelen weg in het kielzog van de versnellende trein. In de trein wordt een vinkje gezet op bladzijde 453 van het ambtelijk werkboek procesvoering. Participatietraject doorlopen. Nog maar een paar vinkjes. Op naar het heilige einddoel. Volgens de wethouders en de ambtenaren kunnen de Nukubus (die term mag u zelf even googelen) de trein meehelpen besturen. Maar wat ze er niet bij zeggen is dat ze de rails allang gelegd hebben. De trein komt dus straks vanzelf aan, op het vooraf bepaalde eindstation.

Het WOB verzoek van een aantal bewoners betreffende het exploitatietekort heeft niets opgeleverd. Kent u dat, de WOB? In iedere ambtelijke organisatie zit tegenwoordig een afdeling met een papierversnipperaar en een doos zwarte viltstiften. Zij leveren een stukje openheid naar de burger toe. Er kwamen een paar stukken: de bespreekverslagen van de vergaderingen tussen gemeente en RAR. Totaal irrelevant ten aanzien van het verzoek. Die stukken zijn openbaar en overal te vinden Maar het is de WOB hè, dus had de afdeling openheid naar de burger wel haar werk gedaan. In de openbaar gemaakte stukken die dus al jaren openbaar zijn zijn nu opeens de namen zwart gelakt..

Vergeet de zogenaamde 'vanzelfsprekende' kernwaarden waar wethouder Kurver steeds mee schernt. Dat zijn namelijk geen wetmatigheden. Dat zijn gewoon keuzes. Van mensen over levens van andere mensen. Stel de belangen van de burger weer voorop. Luister naar de burger. Maar vooral: breng de openheid en eerlijkheid terug, prik door die lege woorden heen. Denk niet aan vandaag en morgen, maar ook aan overmorgen.

Lees het artikel van Alex Brenninkmeijer op donderdag 31 dec in Trouw. Het gaat over de falende overheid in de toeslagenaffaire, maar eigenlijk gaat het ook over de stand van het land. Over de doordenderende treinen van de onaantastbare ambtenarenteams en hun bestuurders. Red Bas en Said van hun slopersbestaan. Stop de treinen.

Ik had nog wat kwijt gewild over de beruchte uitspraak 'we kunnen het niet'; over zorgvuldigheid, over modernisering, maar helaas dit is ongeveer het 5 minuten moment.

Zorgvuldigheid? Bewoners en zelfs je eigen ambtenaren, je eigen mensen notabene, op 3 november inlichten dat je in december het verkoopproces in gang zet, dat het een hamerstuk is. Dat er al in de zomer is gesproken met projectontwikkelaars. Dat er wel is vergaderd met de RAR maar nooit iets is meegedeeld. Dat er al vanaf 2019 gewerkt wordt aan de verkoop. Dat er in de tweede helft van oktober nog huisjes worden verkocht, waar notabene toestemming van de gemeente voor nodig is en ook gegeven is. Dat je je eigen ambtenaren schoffeert door ze garanties te laten geven aan kopers namens de gemeente Rotterdam. Garanties die dus niet waargemaakt worden. De betreffende ambtenaren hebben gelogen. Maar dat wisten ze niet. Ik heb onder andere gewerkt voor het Mariniersmuseum. De wethouder en team verkoop zouden misschien iets moeten leren van

ons Korps Mariniers. Als leidinggevende ben je er voor je mensen. Je steunt ze. Je staat achter ze. Je helpt ze om goed te kunnen functioneren. Je steekt ze dus geen mes in de rug. Nooit. Dan ben je af. Ongeschikt. Het werd echter nog erger: tijdens de participatiemonoloog sprak de wethouder de historische woorden: 'We verkopen het want we kunnen het niet'...al bijna 100 jaar werken ambtenaren en bewoners samen. Samen hebben ze een geweldig mooi, sociaal, open, eigenzinnig en eerlijk recreatieoord gebouwd. Maar volgens een voor vier jaar langs vliegende wethouder kunnen ze het niet...die ambtenaren. Fijn, zo'n officier die achter zijn manschappen staat.

Als je het als wethouder dan niet aankunt: je kunt eraan werken in je POP, of je belt een headhunters bureau, of je neemt ontslag. Of je probeert wat te leren van een Fazantstraat, of een park bij de Euromast. Wat een zinloos argument 'we kunnen het niet...'. Kan je dan wel een fatsoenlijke Europese aanbesteding schrijven? Ik weet wel zeker van niet. Dat is namelijk nog veel moeilijker. Dit nog afgezien van alle ellende die dit soort aanbestedingen later veroorzaken. Je krijgt namelijk nooit wat je wilt en het kost je veel meer dan je had willen uitgeven.

'Een groot deel van de bewoners woont niet eens in Rotterdam', zegt een wethouder woonachtig in Sliedrecht, die voor de vorm en om van het gezeur af te zijn een appartement in IJsselmonde heeft onttrokken aan de woningmarkt.

Modernisering. In eerste instantie één van de hoofdargumenten...na een hoop gestotter kwam wethouder Kasmi niet verder dan 'een zwembad en uh uh, een midgetgolfbaan'. Het toverwoord 'modernisering' bleek al snel niet zo goed bruikbaar. Dus nu zegt de wethouder daarover in een commissievergadering: 'ach, modernisering...is ook maar zo'n woord'. Uh...als je argument niet blijkt te werken, of zelfs tegen je gebruikt wordt is het opeens maar een woordje... Het klopt natuurlijk wel, net als alle andere mooi verzonnen woorden. Ze blijken inhoudsloos te zijn, als je er kritisch naar kijkt.

Het exploitatietekort. Voorwaar eindelijk een valide argument. Zou je denken. Een gemeente hoeft ook in mijn ogen geen exploitatietekort aan te vullen. Maar het werd al snel schimmig. Ik wilde inzicht in die cijfers, want de gemeente zegt immers zelf 'we kunnen het niet'. Ik ben ondernemer. Misschien kan ik eens kijken naar de cijfers en een tip geven, vanuit mijn expertise. Maar de cijfers kwamen niet. Want het was maar een schatting. En/of het was niet uit te splitsen in de gemeentelijke begroting. Dat is heel raar. Je gebruikt een valide klinkend argument, maar dat blijkt een schatting van iemand te zijn. Ik schat dat het recreatieoord 6 ton winst maakt. En nu? Ook is het raar dat het niet uit te splitsen zou zijn. Als dat zo is dan is de boekhouding van de gemeente Rotterdam namelijk een rommeltje, waar ik als ondernemer bij de belastingdienst niet mee zou weggkomen. Het werd echter nog raarder. In de participatiemonoloog zegt de wethouder eerst: het is een schatting...enz'. Maar een tijdje later zegt hij: 'We kunnen die cijfers niet geven omdat ze concurrentiegevoelig zijn'. Wat is het nu? Het kan niet allebei waar zijn namelijk. Het is maar een schatting, of je hebt cijfers. En openbare cijfers zijn per definitie niet concurrentiegevoelig, want openbaar. Bovendien: een overheid moet controleerbaar zijn en haar cijfers al helemaal.

Ten overvloede: ergens in 2014 is er een brief verstuurd naar alle bewoners waarin wordt gemeld dat exploitatietekorten voortaan verhaald zullen worden. We zijn 7 jaar verder. Blijkbaar is dat nooit gebeurd. Waarom niet en waarom wordt iets wat je zelf nalaat later gebruikt als argument?